

[Jørgen Jensen.]

fra mig, formentlig også fra rejsens andre deltagere — en tak til vore ambassadører og deres medhjælpere derude i østen og nede i Afrika for den meget elskværdige, gode og åbne modtagelse, vi fik.

Her vil jeg i øvrigt gerne stille det spørgsmål til udenrigsministeren, om den rige erfaring, det store kendskab til de lokale forhold, som netop vore ambassadører besidder, fuldt ud udnyttes i forbindelse med tilrettelæggelsen og gennemførelsen af Danmarks bistand til disse lande. Jeg vil håbe, at der virkelig finder et meget intimt samarbejde sted mellem de hjemlige administratorer og vore repræsentanter derude, og det samme gælder andre danske kredse, f. eks. danske erhvervsfolk, danske missionærer, læger og mange flere, som efter vor opfattelse i mange år har ydet en fortrinlig indsats i dette arbejde, oven i købet længe før staten trådte til.

Om selve forslaget vil jeg til slut kun sige, at det vil blive sagligt og velvilligt overvejet af mit parti i det udvalg, der formentlig bliver nedsat.

Else-Merete Ross: Da det radikale venstre tillægger det den største betydning, at folketingets medlemmer får mulighed for at blive aktivt engageret i vort bistandsarbejde i udviklingslandene, kan vi støtte forslaget om at nedsætte et stående udvalg på 17 medlemmer.

Vi vil dog gerne fra begyndelsen gøre det helt klart, at vi ikke mener, at oplysninger om vor bistand og drøftelse af principperne for vort bistandsarbejde alene skal finde sted i udvalget. Den drøftelse, der vil finde sted i udvalget, kommer ikke ud til offentligheden, da pressen ikke har adgang til udvalgs møder. Der findes meget divergerende opfattelser af, hvordan u-landsarbejde i almindelighed og Danmarks arbejde i særdeleshed skal gribes an. Ved at blive løbende orienteret af udenrigsministeren om, hvordan han og hans embedsmænd har planlagt og vil planlægge arbejdet, vil vi sandsynligvis få alle de argumenter, der taler for at udføre arbejdet på den måde, som udenrigsministeriet finder rigtig.

Da udvalgsmedlemmer i hvert fald teoretisk har tavshedspligt, kan det blive

vanskeligt at få modstående synspunkter frem fra kredse uden for ministeriet og folketingsudvalget. Jeg mener derfor, at det er ønskeligt, at man foruden nedsættelse af et udvalg vedtager mindst én gang om året at give det samlede folketing en redegørelse for vor bistand og de principper, der ligger til grund for den, med mulighed for en efterfølgende debat; så kan offentligheden følge med gennem presse, radio og eventuelt TV.

Ministeren vil måske hertil sige, at folketinget har to andre muligheder for at få en generaldebat om disse spørgsmål. Den ene er en forespørgelsesdebat. Det havde vi i april 1965, hvor forespørgslen drejede sig om et frivilligt dansk u-landskorps og dets størrelse. Dengang sagde ministeren, at han havde foretrukket en generel debat om u-landsarbejdet, ikke i forbindelse med dette specielle spørgsmål, men først når den 3-årige rapport fra u-landsstyrelsen forelå, så kunne man bedre drøfte retningslinjerne for, hvordan det fremtidige u-landsarbejde skulle opbygges.

Da vi nåede frem til november 1965, bad hr. Helveg Petersen om en generel debat om vor stilling til u-landsarbejdet, men fik det svar, at det bedst kunne lade sig gøre i forbindelse med første behandling af lovforslaget om udvidelse af dansk ungdoms u-landskorps.

Ved fremsættelse af lovforslag har vi altså den anden mulighed for en generel drøftelse. Men da det nævnte lovforslag kom til behandling den 20. januar 1966, var der yderligere en ændring til § 7 i loven, der efter min mening var af principiel karakter, og med den begrænsede taletid var der, når man skulle begrunde sin stillingtagen til ændringsforslagene, ikke tid til en generel drøftelse af principperne for vor u-landshjælp, hvad flere ordførere beklagede.

Da det altså nu i mindst 1½ år har ligget meget tungt med at få en tilbundsgående generaldebat i fuld offentlighed om principperne for vort bistandsarbejde, vil jeg meget nødig have, at det foreslåede 17 mands udvalg skal blive et påskud for ikke at få drøftelserne frem for åbent tæppe i folketingssalen.

Det er klart for enhver, at ministeren er interesseret i at få folketingets med-